

Şekerci Dede

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Şubat 2014

Öğretmenliğe çok genç hatta çocuk denecek yaşta adım attığı için, kendi isteğiyle, mesleğinde otuz yılı devirip erken emekli olmuştu.

On yedi yaşında başlamıştı öğretmenlik yapmaya ve öğrencileri neredeyse onun yaşına denk gelmekteydi.

Hem mesleğini icra etti hem de öğrencileriyle beraber büyüdü, olgunlaştı: Özellikle henüz yolun başındayken...

Emeklilik yaşı gelip çattığında hiç de kolay olmadı çocuklardan, çocuklarından kopması...

Nihayetinde de mesleğine çok yakın bir işte karar kıldı babam...

Sayırsız okulun yer aldığı bir semtte ki yaşadığımız semtti aynı zamanda, bir kitapçı dükkânı açtı akabinde. Çocuklarla dolup taşan, eş dostun ağırlandığı ve benim de gitmekten büyük keyif aldığım çok sevimli bir dükkândı.

Hele raflardaki o muhteşem, o eşsiz kitaplar yok muydu: Nasıl da çağırırlardı beni yanlarına her seferinde. Bırakın okumayı dokunmaya kıyamazdım. Ama bir elime aldım da mı, kimse koparamazdı beni onlardan. Hoş onca sene geçti yine de değişen bir şey yok benim açımdan... Neyse...

"Yiğidi öldür, hakkını ver," demişler. Gerçi çok şey yasaktı ama kitapların sayesinde yolculuk ettiğim o eşsiz dünya, hele ki koklamaya halen de doyamadığım o kâğıt kokusu ve dalıp gittiğim, tanıdığım yeni dünyalar ve gözüm açıkken bile gördüğüm o bitmek bilmez rüyalar hep mutlu etmiştir beni. Sanırım küçücük şeylerle mutlu olmayı öğrenmek o günlerden mirastır bana.

Dükkânımızın çok sayıda müdavimi vardı. Sayısız insan geçti oradan. Her yaştan, her meslek grubundan farklı farklı insan ve onların şahsına münhasır dünyaları.

Hele hele biri vardı ki: Çocukların sevgilisi "Şekerci Dede."

Bu lakabı yadırgamanız çok mümkün. Zira ilk başta ben de oldukça yadırgamıştım. Kimdi bu adam, neden onu bu isimle çağırıyorlardı, yoksa şekerden mi yapılmıştı? İşte çocuk aklımla, zihnimi kurcalayan sayısız anlamsız soru.

Nereden düşmüştü yolu bizim dükkâna? Üstelik babamı nereden tanıyordu? Az meraklı değildim hani. Kısaca aniden hayatımıza girmişti. Ve onu tanıdıktan sonra artık hiçbir sorunun ve bilmediğim cevapların bir önem arz etmediğine vakıf oldum.

Beyaz saçlı, hafif kilolu ve inanılmaz güler yüzlü bu şahsı muhterem bile unutmuştu kendi adını. Varsa yoksa "Şekerci Dede."

Onu metrelerce uzaktan gördüğümüz her sefer ne de mutlu olurduk. Tabii ya, adamcağzın tüm cepleri şeker ile doluydu. Ama tüm cepleri; ceketi, pantolonu ve gömleğine kadar. Hem de her çeşidinden şeker taşırdı: Renk renk, farklı farklı, irili ufaklı ve inanılmaz lezzetli.

Yalnız semtteki çocukların değil herkesin sevgilisiydi. Namı alıp yürümüştü:

Şekerci Dede aşağı, Şekerci Dede yukarı...

İnanılmaz güleçti. Adam sanki etten kemikten değil de şekerden yapılmıştı. Kısaca adı gibi şeker gibi bir adamdı adeta.

Evi neredeydi, kimin nesiydi, kaç yaşındaydı, ne iş yapardı... Ne önemi vardı ki tüm bu soruların.

Bizim tek merak ettiğimiz, bize hangi şekerleri vereceği ile ilgiliydi. Çocuk akli işte...

Herkes onun gözünde eşitti: Çocuk olmuş büyük olmuş muhatap oldukları, hiç mi hiç önemi yoktu. Zira yetişkinler bile nasiplenirdi dağıttığı şekerlerden.

Adamın ya şeker fabrikası vardı ya da bitmek bilmeyen bir şeker deposu.

Tek bir çocuğu bile geri çevirdiğine şahit olmamıştım. Şekerin yanında selamını da esirgemezdi ve yüzündeki o kocaman gülümsemeyi de.

Gel zaman git zaman ziyaretleri seyrekleşmeye başladı Şekerci Dedenin. Daha az uğrar oldu dükkânımıza.

Ve mahzunlaşmaya başladı herkes onun eksikliğini duyumsarken.

Önceleri neşesini kaybetti Şekerci Dede. Fazla hal hatır sormaz olmuştu. Belli ki bir derdi vardı yansıtmadığı ama ister istemez belli ettiği. Kimseler de sormadı ona neyin var, diye. Kimseler bilemedi.

Nihayetinde iyice kesti ayağını. Adeta görünmez olmuştu.

Ne haberini aldık sonrasında ne de akıbetini öğrenebildik Şekerci Dedenin.

Nereden çıkmıştı ve nerelere kaydolmuştu?

Sanki Yaradan'ın yeryüzüne gönderdiği kanatsız bir melekti. Ve geldiği gibi de çekip gitmişti bilinmezliklere...

Çok ama çok uzun zaman geçti üzerinden. Belki bir asır...

Hatta geçenlerde, onun bu kısacık hikâyesini yazmaya karar verdiğimde, bir an şüphe ettim kendimden. O gerçekten yaşamış mıydı ve gerçekten böyle bir olay yaşamış mıydım ben çocukluğumda?

Ve sordum anneme, şekerci dedeyi hatırlayıp hatırlamadığını.

Evet, bir hayal değildi yaşayıp, gözlemlediklerim ama unutamadığım çok hoş bir anıydı.

Şimdi aklıma geldi de: Neden günümüzde bu denli neşe ve mutluluk saçan insanlar yok, diye.

Zira adamın tek gayesi; bir yandan insanların ağızını tatlandırmak bir yandan da gönüllerini hoş tutmaktı. Sanırım rahmet istedi.

Herhalde böyle bir olay zamanımızda yaşansa, ya adamları alay ederlerdi ya da küçümseyip, aşağılardı. Çünkü günümüzde bu tip insanlar ve olaylar fazla değer görmüyor.

Çünkü mutluluk çok farklı yollarla elde edilmekte ya da edildiği sanılmakta. İnsanlar mutlu olup olmadıklarının bile farkında değiller.

Her şeye ve herkese rağmen, bu tip insanlara ihtiyacımız olduğuna inanıyorum. Zira karşılık beklemeden insanların mutlu olmaya öylesine ihtiyaçları var ki...

Çok basit değerler bile yitip gitmişken, ne çok şeyi unuttuk: Sevgi gibi, neşe gibi, karşılıksız, beklentisiz sevip, mutlu olup mutlu etmek gibi...

Nereden nereye...

Nurlar içinde yat sevgili Şekerci Dede. Ve ne mutlu bana ki; koruduğum değerlerimi benimsememe yardımcı olan önemli insanlardan biriydin sen; her ne kadar buna yeni yeni vakıf olsam da.

İyi ki seni tanımışım her ne kadar hoş bir esinti olarak kalsan da bana ta çocukluğumdan yadigâr...